

מסכת פסחים

פרק ג'

ג. אלו עוברים בפסח, כתה הבעל, ושביר המדי, וחמצ החודמי, ויתום המצרי, וזומו של צבעים, ועמילו של טבחים, וקולו של סופרים. רבי אליעזר אומר, אף פקשיטי נשים. זה הכלל, כל שהוא מופיע דגון, הרי זה עובר בפסח. הרי אלו באזהרה, ואין בכך ממשום כרת:

ב. בזק שבסדי עירבה, אם יש כזית במקום אחד, חייב לבער. ואם לא, בטל במעטתו. וכן לעגין הטמאה, אם מקפיד עליו, חוץ. ואם רואה בקיומו, הרי הוא בערבה. בזק החרש, אם יש כיוצא בו שה חמץ, הרי זה אסור:

ג. כיצד מפרישין חלה בטמאה ביום טוב, רבי אליעזר אומר, לא תקרא לה שם עד שפאתה. רבי יהודה בן בתירא אומר, פטיל בצדינו. אמר רבי יהושע, לא זה הוא חמץ שמן זרים עליו בבל

יראה וּבָבֶל יִמְצֵא, אֲלֹא מִפְרַשְׁתָּה וּמִנְחָתָה עַד הַעֲרָבָה, וְאִם הַחַמִּיצָה,

הַחַמִּיצָה:

ד. רבנו גמליאל אומר, שלוש נשים לשות כאחת ואופות בתנור אחד, זו אחר זו. וחכמים אומרים, שלוש נשים עוסקות בבצק, אחת לשה ואחת ערכות ואחת אופה. רבי עקיבא אומר, לא כל הנשים ולא כל העצים ולא כל הפנורים שוין. זה הכלל, פפח, תלטש בצדנו:

ה. שאור, ישרפ, והאוכלו פטור. סדוק, ישרפ, והאוכלו חיב ברת. Aižho שאור, khergi ḥagbim. סדוק, ſeħiħarbu sedkio zha bza, dbeiri Rabi ihودה. וחכמים אומרים, זה זה, האוכלו חיב ברת. Aižho שאור, كل שהקסיפו פניוadam ſuġħadu ſuġħoġti:

ו. ארבעה עשר שחל להיות בשבת, מבערים את הכל מלפני השבת, dbeiri Rabbi מאיר. וחכמים אומרים, בזמננו. Rabi אלעזר פר אדוק אומר, תרומה מלפני השבת, וחלין בזמננו:

ז. ההולך לשחט את פסחו, ולמול את בנו, ולאכל סעודת ארוסין בבית חמיו, ונכנס לשיש לו חמץ בתזה ביתו, אם יכול לחזר ולבער ולהחזיר למזותו, יחזור ויבעיר. ואם לאו, מבטלו בלבו. להציל מן

הַבְּכָרִים, וּמִן הַגֵּר, וּמִן הַלְּסָטִים, וּמִן הַקְּלָקָה, וּמִן הַמְּפֻלָּת, יִבֶּטֶל
בְּלֹבֶן. וְלֹשֶׁבֶת שְׁבִיתַת הַרְשָׁוֹת, יִחְזֹר מִיד:

ח. וכן מי שיצא מירוחלים ונזכר שיש בידו בשר קדש, אם עבר צופים, שורפו במקומו. ואם לאו, חזר ושורפו לפניו הבירה מעצי הערקה. ועד כמה הוא חזרין, רבי מאיר אומר, זה וזה בכביצה. רבי יהודה אומר, זה וזה בכזית. וחכמים אומרים, בשר קדש בכזית, וחמץ בכביצה: